

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Der er i de seneste år lavet meget omfattende udredninger om børn og kultur. Såvel børnenes behov og appetit som tilbuddenes armod er kortlagt og tabelleret. Men indtil nu synes udredningerne ikke at være brugt til noget. I regeringens børnepolitiske redegørelse, oktober 1981, spillede kulturtilbudene overhovedet ingen rolle.

Det kunne i og for sig være ganske velbegrunderet. Selv ikke en nok så drabelig indsats for børneteater, -film og -bøger kan neutralisere den utrygheds- og overflødhedsfølelse, som samfundsudviklingen i øvrigt påfører børnene. End ikke de bedste fritidstilbud kan hamle op med en nedsættelse af forældrenes daglige arbejdstid til 6 timer. Intet kulturpolitisk bidrag til at få hold på tilværelsen og den komplicerede og konfliktfyldte virkelighed kan neutralisere virkningen af den skolepolitik, som hakker samme virkelighed ud i usammenhængende discipliner, hver især af 40 minutters varighed.

Den afgørende kulturpolitiske indsats for børnene skal derfor gøres over den økonomiske politik, socialpolitikken, arbejdsmarkedspolitikken, skolepolitikken osv.

I samtidig fremsatte forslag har venstresocialisterne taget en række af disse mere fundamentale vilkår op. På den baggrund skal heller ikke det i snævrere forstand kulturpolitiske område forsømmes.

Til nr. 1

Selv om der er sket forbedringer, især for børneteatrene, er kulturbevillingerne på disse områder stadig meget skævt fordelt til ugunst for børn og unge. Både behovet og interessen er klart dokumenteret.

Den nye teaterlov, som trådte i kraft 1. januar 1980, medførte en fordobling af bevillingerne til børneteater og indeholdt bestemmelser om oprettelse af egneteatre. Kommunerne har levet op til lovens formål, mens amtskommunerne ikke har opfyldt de forventninger, der knyttedes til den nye

lov. Desuden er der sket det, at det først og fremmest er de mere veletablerede teatre, som er blevet konsolideret, mens nye eksperimenterende teatre ofte helt har mistet deres økonomiske grundlag.

Der burde sikres eksistensmuligheder for begge grupper. Forslagsstillerne mener, at der bør være børneteater i hver kommune. Interessen er der ikke noget i vejen med, det er økonomien, der halter. Fremfor stive bestemmelser om børneteater (og -biograf) i hver kommune vil det i udbygningsfasen være et forsøg værd at motivere den større aktivitet ved forbedrede økonomiske vilkår. Forslagsstillerne støtter gerne forhøjelse af de samlede kulturbevillinger. Men for børnekulturaktiviteterne må en forholdsmæssig fordeling af midlerne være et centralt krav. Alene bevillingen til Det kongelige Teater er 19 gange større end statens samlede bevillinger til børneteatrene. En sådan fordeling repræsenterer en så grov diskrimination over for denne befolkningsgruppe og en så udtalt despekt for de udøvende inden for dette område, at selve holdningen bag fordelingen må anfægtes.

Hvad specielt filmstøtten angår er der også sket en lille forbedring, men fordelingen står i skærende modsætning til den dokumenterede interesse, og forbedringen skal ses på baggrund af, at filmstøttens andel af de samlede kulturbevillinger er halveret i de foregående ti år. Produktionen og udbudet af film for børn er kvantitativt meget ringe, specielt når det tages i betragtning, at hele gruppen op til f. eks. 16 år udviklingsmæssigt er langt mere inhomogen end hele resten af befolkningen og derfor har behov for et langt mere varieret udbud. Hvad angår behovet og interessen henvises til dokumentationen i »Kulturens børn«, side 199-202.

Til nr. 2

Der er et åbenlyst misforhold mellem børns og unges andel af befolkningen og deres andel af Danmarks Radios sendetid¹⁾, og gennem de senere år er B og U-afdelingen ydermere blevet ramt af